

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 106.396 van 6 mei 2002
in de zaak A. 112.243/X-10.639.**

In zake : de n.v. STRUELENS,
die woonplaats kiest bij
de Advocatenassociatie J. GHYSELS, P. FLAMEY en Partners,
kantoor houdende te 1050 BRUSSEL,
Aarlenstraat 25

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de Vlaamse
regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat M. van DIEVOET,
kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
Koningsstraat 15.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE Xe KAMER,

Gezien het verzoekschrift van 31 oktober 2001 van de
n.v. STRUELENS die de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert van het besluit
van 27 augustus 2001 van de Vlaamse minister van financiën en begroting,
innovatie, media en ruimtelijke ordening houdende inwilliging van het beroep van
de gemachtigde ambtenaar tegen de beslissing van 3 augustus 2000 van de
bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant waarbij aan Wim
STRUELENS de vergunning wordt verleend voor het uitbreiden van een woning aan
de Hoezenbroekstraat te Gooik, kadastraal bekend Sectie C, nr. 311 d;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur Ch. BAMPS;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 22 januari 2002 waarbij de
terechtzingting bepaald wordt op 22 februari 2002;

Gehoord het verslag van Staatsraad L. HELLIN;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J. GHYSELS, die verschijnt voor verzoeker, en van Advocaat S. DAEMS die, loco Advocaat M. van DIEVOET verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur Ch. BAMPS;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Over de gegevens van de zaak.

Overwegende dat de gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. Op 14 december 1999 wordt door Wim STRUELENS namens de n.v. STRUELENS een bouwaanvraag ingediend voor het verbouwen van een ééngezinswoning aan de Hoezenbroekstraat te Gooik. kadastraal bekend Sectie C, nr. 311 d.

Het eigendom is volgens het gewestplan Halle-Vilvoorde-Asse vastgesteld bij koninklijk besluit van 7 maart 1977 voor de eerste 50 meter gelegen in een woongebied met landelijk karakter en voor het achterliggende gedeelte in agrarisch gebied.

1.2. Op 11 januari 2000 wordt de bouwaanvraag ongunstig geadviseerd door de gemachtigde ambtenaar en bij besluit van 21 februari 2000 wordt de bouwvergunning door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Gooik geweigerd.

1.3. Op 21 maart 2000 wordt tegen die weigeringsbeslissing door Wim STRUELENS beroep ingesteld bij de bestendige deputatie van de provincieraad van Vlaams-Brabant. Bij besluit van 3 augustus 2000 wordt het beroep door de bestendige deputatie ingewilligd.

1.4. Op 6 september 2000 wordt tegen deze beslissing door de gemachtigde ambtenaar beroep ingesteld bij de bevoegde minister en bij het thans bestreden ministerieel besluit van 27 augustus 2001 wordt dit beroep ingewilligd.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing.

2.1. Overwegende dat de verwerende partij als ontvankelijkheidsexceptie opwerpt dat verzoekster impliciet het bouwdoossier heeft overgedragen aan haar gedelegeerd bestuurder Wim STRUELENS, die "beroep bij de bestendige deputatie en al zijn daarop volgende tussenkomsten in de zaak steeds in eigen naam heeft ingesteld, en de daaruit voortvloeiende juridische consequenties ook heeft aanvaard, zoals het bekomen van de vergunning van de bestendige deputatie in zijn persoonlijke naam, en niet voor de n.v. STRUELENS", zodat "het onderhavig schorsingsverzoek van (verzoekster), die geen hoedanigheid noch belang meer heeft in dit dossier, waarin zij haar rechten heeft overgedragen aan (...) Wim STRUELENS, (...) onontvankelijk (is)";

2.2. Overwegende dat over die exceptie slechts uitspraak zou moeten worden gedaan indien aan de beide, cumulatieve voorwaarden om tot de schorsing van de tenuitvoerlegging over te gaan is voldaan, wat te dezen, zoals zal blijken, niet het geval is;

3. Over de gegrondheid van de vordering tot schorsing.

3.1. Overwegende dat luidens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de bestreden beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte of het reglement een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.2. Overwegende dat wat de tweede voorwaarde betreft verzoekster aanvoert dat de bestendige deputatie haar een vergunning heeft verleend voor de uitbreiding van de woning en omdat tegen die vergunning niet op de bij de wet bepaalde wijze beroep werd aangetekend, die zekerheid is tenietgedaan; dat die aldus ontstane rechtsonzekerheid ernstig is omwille van de ernst van de aangevoerde middelen; dat de verwerende partij weigert artikel 53, § 2, van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996, en de rechtspraak van de Raad van State toe te passen en dat deze weigering een "kenmerkende onwil en een manifeste onwettigheid" uitmaakt waarvan zij het slachtoffer is; dat het griefhoudende karakter van het bestreden besluit hierdoor wordt versterkt

waardoor de ernst van het moeilijk te herstellen nadeel komt vast te staan en dat ze "door de onwil van de verwerende partij om de wet toe te passen (wordt) gedwongen om in een onzekere toestand te blijven"; dat de beslissing van de bestendige deputatie nooit haar rechtskracht heeft verloren en ze bijgevolg "beschikt (...) over een rechtsgeldige vergunning"; dat "de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit (...) deze vaststelling niettemin tegen(spreekt)"; dat "de rechtszekerheid gebiedt dat ze niet wordt blootgesteld aan sancties vanwege de administratieve overheden, gaande van herstellvordering tot strafrechtelijke vervolging, zodat een schorsing door (de Raad van State) noodzakelijk blijft"; dat een schorsing de overheid kan aanzetten om tot een heroverweging over te gaan in het licht van de overwegingen van het schorsingsarrest; dat "de woning met uitbreiding wordt betrokken door haar afgevaardigde bestuurder, zijn echtgenote, zeven kinderen en een schoonzoon" en dat "het recht op aangepaste bewoning (...) op zichzelf voldoende (is) om zich te beroepen op het hierboven aangehaalde moeilijk te herstellen ernstig nadeel" en dat "de vaststelling dat de woning opgenomen is in de patrimoniumvennootschap die verzoekster is (...) daaraan geen afbreuk (doet)";

3.2. Overwegende dat verzoekster die een vennootschap is niet met concrete gegevens of overtuigende argumenten aantoont waarom de weigering van de verbouwing en de uitbreiding van de eengezinswoning betrokken door de afgevaardigde bestuurder voor haar een rechtsonzekerheid creëert; dat zij ook niet aannemelijk maakt dat een gebrek aan aangepaste bewoning voor haar als naamloze vennootschap een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan betekenen; dat het door haar ingeroepen nadelen immers de vennootschap niet beletten de activiteiten die zij zich tot doel heeft gesteld, uit te oefenen; dat zij derhalve niet genoegzaam aantoont dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing haar een nadeel - laat staan een moeilijk te herstellen ernstig nadeel - berokkent;

3.3. Overwegende dat aldus niet is voldaan aan een van de voorwaarden van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat die vaststelling volstaat om verzoekers vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de door haar bestreden beslissing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten van de vordering tot schorsing wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zes mei 2002, door :

de H.	L. HELLIN,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
Mevr.	A. TRUYENS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. TRUYENS.

L. HELLIN.